

telsen af Valg — og af Frimenigheder, men jeg tror, at saaledes som Forslaget foreligger her, vil det snarere fremme Oprettelsen af saadanne Menigheder. Vi behøve kun at tænke os Forholdene i et Sogn med et Menighedsraad, som væsentlig bestaar af røde Socialister. Tro de Herrer da ikke, at det vil blive nødvendigt for en levende Menighed paa et saadant Sted enten at melde sig ud af Folkekirken eller at bruge den lempeligere Maade absolut at maatte danne en Valgmenighed. Saaledes vil det sikkert blive mange Steder, hvor Forholdet trods mulige Foranstaltninger derimod dog kan blive dette, at der kan komme til at sidde skjulte eller aabenbare Modstandere af den levende Menighed, af Kristendommen, i Menighedsraadet.

Tingets ærede Medlemmer bør ikke glemme, hvad jeg sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, at hvad vi her lovgive om, er Ordningen af en evangelisk-luthersk og ikke af en borgerlig Folkekirke, og det maa der tages Hensyn til, saa at det kan blive den virkelig levende Menigheds Medlemmer, som komme til at leve og virke inden for Menighedsraadene, og at denne Læres- og Tros Bekendere kunne være tjente med at blive inden for Folkekirken, at dennes Styrelse maa blive saaledes — hvis det da bliver muligt at ordne det ad Lovgivningens Vej, maaske det med Tiden bliver umuligt — at det bliver denne Kirkes virkelige Tilhængere, som faa det afgørende Ord at sige inden for Kirken og Menighedsraadene og med Hensyn til hele det Liv, dette fører med sig.

Sabroe: Under Behandlingen af de Spørgsmaal, som foreligge, er der fra forskellige Medlemmers Side blevet udtalt en Mening om, at man fra den Side, hvortil jeg hører, skulde søge at føre en antikirkelig Aand ind i de Menighedsraad, som ville blive valgte efter det foreliggende Lovforslag eller rettere det ene af dem. Jeg vil hertil sige, at Socialdemokratiet som saadant hverken før eller nu eller fremtidig danner et Parti, der staar i diametral Modsetning til Kristendommen eller det kirkelige Liv, som ytrer sig for nærværende Tid eller fremtidig vil ytre

sig. Det er jo saare vanskeligt at bedømme, hvorledes de enkelte Medlemmer i Folkekirken staa i rent kirkelig Henseende, og de Domme, som fældes over enkelte af Folkekirken Medlemmer, hvile — tror jeg — i mange Henseender paa en ensidig, ofte fanatisk Opfattelse af den Stilling, de paagældende indtage til Kristendommen. Jeg vil f. Eks. være tilbøjelig til at mene, at det Parti, hvortil jeg hører, i meget høj Grad har forsøgt at føre Kristendommens Grundsætninger ud i Livet, og at vi i mange Henseender ville f. Eks. for det ærede Medlem, der sidst talte, og for hans Trosfæller, være lysende Eksempler til Efterfølgelse. I ethvert Tilfælde gælder det om de Forhold, der findes i Samfundet, saaledes som det nu er, at det ærede Medlem og hans Trosfæller i ikke særlig høj Grad have gjort sig bemærkede ved at rejse nogen Paatale eller Kritik over for de særlige Forhold, som stride mod Kristendommens Grundsætninger.

Jeg forstaar heller ikke ganske, hvorfor man fra anden Side inden for Folkekirken er bange for, at Præsterne skulle komme til at samarbejde med Menighedsraadet, som nærmest repræsentere det socialdemokratiske Parti. Jeg har hidtil haft den Opfattelse, at de, som virkelig vare Kristne, ikke burde vige tilbage for Kampen, og mig synes, at der her tilbydes sig en udmærket Lejlighed for de Medlemmer af Folkekirken, hvortil det ærede Medlem hører, til at gøre deres Indflydelse gældende og søge at omvende de Folk, som nu indtage et andet Standpunkt i Tros-sager, til den ene saliggørende Tro. At vige tilbage fra et saadant Forsøg kan man jo i ethvert Fald meget vel forsvare at opfatte som en Falliterklæring fra de paagældende Menighedsmedlemmers Side. Jeg havde i Gaar Aftes Lejlighed til at overvære en Forhandling vedrørende disse Spørgsmaal, som nu gennem flere Dage have været debatterede her i Tinget, og der blev fra Indre Missions Side hævdet, at en Betingelse for, at disse Lovforslag, hvis de førtes ud i Livet, i nogen Grad kunde danne Basis for et virkelig kirkeligt Liv, var, at der blev truffet visse Undtagelser. Der var endog en teologisk Professor, der vilde hævde, at det vilde være